

- використання земельних ресурсів;
- характеристика якості земельного адміністрування;
  - оцінка рівня загроз можливості виникнення рейдерської атаки в сфері земельних відносин;
  - оцінка рівня захисту від рейдерської атаки в сфері земельних відносин;
  - розроблення критерію комплексної оцінки й аналізу рівня захисту від загрози рейдерства;
  - визначення рівня захисту від загрози рейдерства;
  - розробка заходів щодо протидії рейдерству в сфері земельних відносин;
  - моніторинг і контроль за впровадженими заходами в сфері земельних відносин.

## **ДЕЯКІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ОБ'ЄКТАМИ ДЕРЖАВНОЇ ТА КОМУНАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ**

*О. А. ДОМБРОВСЬКА, канд. екон. наук, доц. кафедри управління земельними ресурсами та кадастру Харківського національного аграрного університету імені В. В. Докучаєва, м. Харків*

Проблеми формування та розвитку державної та комунальної власності, визначення суб'єктів управління та підходів до форм і методів управління об'єктами комунальної власності постійно знаходяться в полі зору практиків і теоретиків. Застосування дієвих механізмів управління комунальною власністю окремих територій є одним з вагомих аспектів державного управління на сучасному етапі. Тому, особливої актуальності набувають питання дослідження об'єктів процесу формування загальних концептуальних підходів щодо удосконалення системи ефективного використання матеріальних ресурсів органами місцевого самоврядування.

Вивченню державної та комунальної власності, їх об'єктного складу, порядку управління такою власністю присвячено, зокрема, наукові праці В. М. Алексєєва, К. І. Апанасенко, Р. О. Денчук, О. О. Кравчука, Л. А. Музики, І. П. Голосніченка, Д. О. Чебикіна. Проблеми місцевого самоврядування, зокрема управління комунальною власністю досліджувалися вітчизняними та зарубіжними науковцями та фахівцями. Окремі аспекти проблематики висвітлені в працях таких вчених, як Г. П. Антонієвої, В. І. Кравченко, О. П. Кириленко, І. О. Луніна, В. М. Опаріна, Р. Педерсона, С. І. Юрія.

Конституція України визначає комунальну власність як самостійну форму власності, суб'єктами якої є територіальні громади села, селища, міста, району в місті. Існуюча система управління власністю, зокрема комунального сектора, вважається недостатньо ефективною. Причиною цього, на думку дослідників, є її безсистемність, яка зумовлюється низкою причин. Насамперед це відсутність загально-спеціальної законодавчої бази на рівні держави й достатньої локальної нормативно-правової, методичної та організаційної бази створення, обліку й управління комунальною власністю.

Ефективність діяльності системи управління комунальною власністю

значною мірою залежить від удосконалення її нормативно-правового забезпечення.

Правовий статус комунальної власності на сьогодні визначений лише на конституційному рівні – Конституцією України і Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні». На рівні ж спеціального законодавства правове регулювання відсутнє.

Отже, управління загальнодержавною та комунальною власністю її суб'єкти здійснюють або самостійно, або через уповноважені ними державні органи. З метою підвищення ефективності використання загальнодержавної та комунальної власності та оперативності прийняття управлінських рішень управлінські функції щодо цієї власності, як правило, делегуються уповноваженим органам.

Таким чином, власність можна визначити як відносини між людьми, юридичними особами, іншими учасниками цивільних правовідносин з приводу привласнення матеріальних благ та встановлення влади над ними, належності їх конкретній особі. Саме ці відносини є рушійною силою суспільного виробництва, його сутністю.

Таким чином, об'єктами права комунальної власності визначається майно, що забезпечує діяльність відповідних рад і утворюваних ними органів, кошти місцевих бюджетів, об'єкти житлово-комунального господарства, майно закладів народної освіти, культури, охорони здоров'я, торгівлі, побутового обслуговування, майно підприємств, місцеві енергетичні системи, транспорт, системи зв'язку та інформації, враховуючи націоналізоване майно, передане відповідним міністерствам, установам, організаціям, а також інше майно, необхідне для забезпечення економічного й соціального розвитку відповідної території.

Держава та її адміністративно-територіальні одиниці не відповідають за зобов'язаннями одне одного в процесі реалізації права державної власності.

Отже, формування ефективної системи управління комунальною власністю слід здійснювати у поєднанні з науковими дослідженнями суспільних, правових, організаційних, інституційних, економічних відносин між державою та громадою, результатом яких стало б обґрунтування і прийняття єдиного правового поля, яке б обумовлювало права, компетенції, повноваження учасників управління, використання та розпоряджання комунальною власністю на загальнодержавному рівні.

## **УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ: НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ**

*ЮЙ ЦЗЯНБО, аспірант кафедри фінансово-економічної безпеки, обліку і аудиту Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків*

За останні роки поглиблюються диспропорційні процеси в економіці держави. Зокрема, знижуються обсяги виробництва та реалізації продукції,